

Arrest

nr. 83 490 van 22 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kind X, op 11 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 april 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij diende op 14 november 2008 een eerste asielaanvraag in en verklaarde hierbij dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) nam op 15 oktober 2010 ten aanzien van verzoekende partij de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partij stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 59 035 van 31 maart 2011 weigerde ook de Raad verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoekende partij diende op 16 april 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 20 april 2012 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoekende partij dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten [Y. M.]

[...]

en van nationaliteit te zijn : Kazachstan (Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 16/04/2012

Overwegende dat betrokkene op 14/11/2008 een eerste asielaanvraag indiende die op 04/04/2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten werd met een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene op 16/04/2012 een tweede asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart niet terug te kunnen omwille van het etnisch geweld. Overwegende dat de problemen die betrokkene in haar land van herkomst zou gehad hebben omwille van etnisch geweld reeds behandeld werden tijdens de procedure van de vorige asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar echtgenoot [G. M.] gezondheidsproblemen heeft. Overwegende dat medische problemen geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 1A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verschaft volgende toelichting:

“De Dienst voor Vreemdelingenzaken heeft door het uitvaardigen van een bevel tot het verlaten van het grondgebied tegen verzoekster, zonder rekening te houden met de situatie van verzoekster, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, ernstig geschonden.

Verwerende partij laat na onderzoek doen naar de reële feitelijke situatie waarin verzoeker zich tegenwoordig bevindt om pas na dit onderzoek een beslissing te nemen met betrekking tot het verblijfsrecht.

Van een zorgvuldige en redelijke overheid mag worden verwacht dat een gedegen onderzoek wordt gevoerd naar de feitelijke situatie van de betrokken persoon alvorens haar beslissing te nemen. Indien dat niet gebeurd, dan komt verwerende partij tekort aan haar verplichtingen voortvloeiend uit de algemene beginselen van behoorlijk bestuur die ook op haar van toepassing zijn.

De zorgvuldigheidsplicht houdt immers in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RVS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Aangezien de Wet betreffende de motivatie van de administratieve akten stelt dat:

“Art. 2.

De administratieve akten van de administratieve overheid bedoeld door het artikel één moeten het voorwerp uitmaken van een formele motivatie

Art 3.

De geëiste motivatie bestaat uit de aanduiding, in de akte, van de consideratie in rechten en feiten die ten gronde zijn van de beslissing.

Ze moet adequaat zijn”;

Dat krachtens deze schikkingen, een administratieve akte dus onwettelijk is indien hij niet formeel gemotiveerd is of indien hij geen ten gronde pertinente motieven inhoud[t], die vast staan en aanvaardbaar zijn;

Dat het, het geval is van de betwiste beslissing en dat wegens diverse punten;

Dat de motivatie van de ondernomen beslissing zich steunt op gegevens die niet volledig overeenstemmen en nagezien werden;

Dat bijgevolg de ongeschikte motivatie van de betwistbare beslissing vormend is van de overtreding van een fundamenteel en absoluut recht van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden waaraan de tegenpartij niettemin meer dan als Staat wordt gehouden.

Zij is zelfs de eerste die bij haar beschikkingen betrokken is geweest;

Het huidige verzoekschrift is zelfs intrinsiek verbonden met het verzoekschrift van haar echtgenote, Mijnheer [G. M.];

De verzoekende partij heeft dezelfde argumenten als haar man:

Het is dus de reden waarom dezelfde argumenten werd gebruikt;

Inderdaad het verzoekschrift van haar man wordt als volgt geargumenteed:

“De verzoekende partij heeft besloten om een tweede asielaanvraag in te dienen ten gevolge van inlichtingen en documenten dat hij heeft verkregen;

Hij wilde er naar voren brengen voor het Commissariaat generaal van Vluchtelingen en staatloze[n];

De Dienst van Vreemdelingenzaken heeft geen tijd aan de verzoekende partij overgelaten om naar voren te brengen zijn argumenten voor de bevoegde instantie;

De beslissing verwijt hoofdzakelijk dat "Overwegende dat het louter om een brief gaat van een persoon die problemen heeft met de verhuring van een appartement aan betrokkene. Overwegende dat deze brief gaat van een persoon die problemen heeft met de verhuring van een appartement aan betrokkene. Overwegende dat deze brief niet afkomstig is van een officiële instantie en dat betrokkene op geen enkele manier kan aantonen dat er daadwerkelijk naar hem gezocht wordt in zijn land van herkomst."

Zelfs als de brief niet officieel is, is het mogelijk uit de brief te beseffen dat de bewoner van het huis van de verzoeker in gevaar is;

Dat de beslissing toegeeft dat "uit de brief blijkt dat de verhuurster van het appartement lastig gevallen wordt door instanties en personen die naar betrokkene op zoek zijn."

De moeder van de verzoekende partij heeft een nieuw document verzonden waarin het wordt verteld dat de politie in het huis van de verzoekende partij zou verzonden worden;

Dan heeft de tegenpartij geen rekening ervan gehouden;

Het ging om nieuwe elementen die het mogelijk maakte om te beseffen dat hij goed naar door de politie werd gezocht;

Het ging ook om nieuwe elementen die het mogelijk maken om te vermoeden dat de vrees altijd huidig en reëel is."

Dat er een overduidelijke schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 is;

Dat daarvan uitgaande, de betwiste beslissing nietig verklaard dient te worden."

3.2. Verwerende partij repliceert dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij bij haar tweede asielaanvraag geen gegevens heeft aangebracht die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen en waaruit blijkt dat er wat haar betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of op het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Tevens stelt zij dat in de bestreden beslissing werd ingegaan op de door verzoekende partij afgelegde verklaringen, dat haar geen onzorgvuldig gedrag kan verweten worden en dat verzoekende partij niet aantoonde op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing gestoeld is.

Voorts meent zij dat verzoekende partij nalaat uiteen te zetten waarom zij artikel 3 van het EVRM geschonden acht en dit onderdeel van het middel als onontvankelijk moet beschouwd worden en benadrukt zij ten overvloede dat de adjunct-commissaris reeds een onderzoek doorvoerde naar een mogelijke schending van voormelde verdragsbepaling.

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3.2. In de mate dat verzoekende partij betoogt dat de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing niet correct zijn voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet onderzocht worden in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Uit deze bepaling kan worden afgeleid dat de gegevens die worden aangebracht in het kader van een meervoudige asielaanvraag

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;

- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;

- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het door verwerende partij neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoekende partij bij haar tweede asielaanvraag verwees naar het etnisch geweld in Kazachstan en naar het feit dat haar partner gezondheidsproblemen heeft die hij in België wil laten behandelen.

Verwerende partij motiveerde dat de problemen die verzoekende partij in haar land van herkomst zou gehad hebben ingevolge de spanningen die bestaan tussen verschillende etnische groepen reeds onderzocht werden in het kader van haar eerste asielaanvraag. Dit standpunt vindt steun in de motivering van de beslissing van de adjunct-commissaris van 15 oktober 2010 en de motivering van het arrest nr. 59 035 van de Raad van 31 maart 2011.

Wat betreft de aangehaald medische problemen van de heer G. M. stelde verwerende partij dat deze evenmin kunnen beschouwd worden als nieuwe gegevens waaruit blijkt dat er *“wat haar betreft”* ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij betwist deze vaststelling niet.

Er blijkt derhalve niet dat verwerende partij de door verzoekende partij aangebrachte gegevens niet op een correcte wijze heeft beoordeeld.

Verzoekende partij stelt voorts dat haar partner ook een tweede asielaanvraag heeft ingediend die evenzeer aanleiding gaf tot een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Zij licht tevens toe welke grieven haar partner heeft aangevoerd met betrekking tot de ten aanzien van hem genomen beslissing. Daar deze bemerkingen evenwel specifiek gericht zijn tegen de op 20 april 2012 ten aanzien van de heer M. G. genomen beslissing, laten deze niet toe te besluiten dat verweerder de materiële motiveringsplicht zou geschonden hebben bij het nemen van de in casu bestreden beslissing.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekende partij ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een

correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

3.3.4. Inzake de aangevoerde schending van artikel 1A van de Vluchtelingenconventie kan het volstaan op te merken dat deze bepaling geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde (RvS 14 februari 2005, nr. 140.572) en deze dus niet dienstig kan worden aangevoerd.

3.3.5. Ook moet worden geduid dat de eerste asielaanvraag van verzoekende partij het voorwerp uitmaakte van een onderzoek ten gronde door de adjunct-commissaris. Deze oordeelde dat de subsidiaire beschermingsstatus niet aan verzoekende partij kon toegekend worden. Dit impliceert, gelet op artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, dat werd vastgesteld dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen verzoekende partij in haar land van herkomst dreigt onderworpen te worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Aangezien voormelde beslissing werd bevestigd door de Raad en verzoekende partij bij haar tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbracht kan niet ingezien worden op welke grond verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing leidt tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoekende partij blijft in gebreke hieromtrent enige begrijpelijke en dienstige toelichting te geven.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK